

РЕШЕНИЕ

№ 1755

гр. София, 18.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 05.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Златка Илиева

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **284** по описа за **2021** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение от 09. 11. 2020 г. по НАХД № 6611 / 2020 г., Софийски районен съд, НО - 112 състав е потвърдил наказателно постановление (НП) № Р-10-174 / 16. 04. 2020 г., издадено от председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, с което на „А.” А., е наложена имуществена санкция в размер на 20 000 лв., на основание чл. 31, ал. 3, т. 3, вр. ал. 1, т. 3 от Закона за дружествата със специална инвестиционна цел /ЗДСИЦ/, за нарушение по чл. 9, ал. 6 от ЗДСИЦ.

Срещу така постановеното решение е постъпила касационна жалба от процесуалния представител на „А.” А., с която се моли да бъде отменено решението на СРС като неправилно и незаконосъобразно. Твърди, че не е налице укриване на информация, тъй като данни за кредита са оповестени в съставения междинен финансов отчет. Излага съображения за маловажност на нарушението.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, моли да се остави в сила решението на СРС. Подробни съображения излага в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства,

доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За да постанови решението си, въззивния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Ц. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правни констатации на въззивния съд.

Установено е, при извършена проверка на дейността на „А.“ А., че дружеството е сключило на 17. 10. 2019 г. договор за банков кредит с [фирма], за което не е уведомена [фирма], в качеството ѝ на банка - депозитар на ДСИЦ.

На 16. 12. 2019 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение, връчен на същата дата на пълномощник на дружеството.

Въз основа на така съставения акт за установяване на административно нарушение, е издадено и процесното НП № Р-10-174 / 16. 04. 2020 г. от председателя на Комисията за финансов надзор.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон.

В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Последният е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Мотивите на въззивното решение съдържат и точно установена фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства, и правилни изводи, направени въз основа на установените факти, които настоящият състав възприема изцяло.

Видно е, че подадената касационна жалба изцяло преповтаря жалбата подадена пред СРС, като в нея липсват конкретни пороци на решението, представляващи касационни основания.

В същото време така изложените доводи за незаконосъобразност на издаденото НП са обсъдени подробно от въззивния съд и са приети за неоснователни. Както беше посочено по-горе, касационната инстанция напълно споделя изложените от СРС мотиви за неоснователност на подадената жалба.

При тази фактическа обстановка настоящият състав споделя напълно констатациите на СРС, че е осъществен състава на конкретното административно нарушение, за което правилно е наложено съответното административно наказание.

По съществуващото на спора СРС правилно е установил, че жалбоподателят е осъществил състава на нарушение по чл. 9, ал. 6 от ЗДСИЦ, поради което правилно е ангажирана и административно-наказателната му отговорност.

Съгласно чл. 9, ал. 6 от ЗДСИЦ, в срок до три работни дни от сключването на договора за кредит дружеството уведомява комисията и банката-депозитар относно банката-кредитор. Уведомлението съдържа най-малко информация за вида, размера,

валутата, лихвения процент, годишния процент на разходите, срока на кредита, обезпечения и солидарни длъжници, както и периодите на плащания по лихви и главници. Дружеството е длъжно да уведоми комисията и банката-депозитар и за всяко изменение в договора, което води до промяна в подадената информация по изречение първо.

По делото безспорно е установено, че в тридневен срок от сключването на договора за кредит от 17. 10. 2019 г. с [фирма], не е уведомена [фирма], в качеството ѝ на банка - депозитар на ДСИЦ.

В същото време, съдът намира за неоснователни доводите изложени в касационната жалба, че информация за кредита имало в съставения от дружеството междинен финансов отчет. В случая законът изисква изрично уведомяване на банката депозитар, каквото уведомяване няма извършено. Видно от писмо на [фирма] от 10. 12. 2019 г., банката, като банка – депозитар на „А.“ А. не е получавала официална информация за сключени договори за кредит с [фирма]. С дата 09. 12. 2019 г. са получили електронно подписан имейл от дружеството с приложени сканирани двата договора за кредит.

В същото време, противно на доводите изложени от касатора, че информация за договора за кредит имало в съставения междинен финансов отчет, такава данни няма. Видно е, че договора за кредит от 17. 10. 2019 г. с [фирма], е с цел заплащане на ДДС за новопридобити имоти, находящи се в [населено място], обл. П., докато в междинния финансов отчет е посочен (чисто информативно, без конкретика) единствено договор за инвестиционен кредит за закупуване на недвижим имот в [населено място]. Освен това, датата на съставяне на междинния отчет е много след изтичане на законоустановения срок за уведомяване на банката – депозитар и дори след извършената проверка от КФН.

Неоснователно е искането за приложението на чл. 28 от ЗАНН, в контекста на заявените доводи за несправедливост на наказанието, тъй като не са налице предпоставките за това. Не може да се приеме, че извършеното нарушение е с ниска степен на обществена опасност, тъй като се касае за формално нарушение и законът не изисква вредоносен резултат. В същото време, закъснението е съществено и същото е изпълнено едва след започване на проверката от страна на КФН и отправяне на изрично питане в тази насока.

Предвид липсата на други твърдения, представляващи касационни основания за отмяна на въззивното решение и с оглед предмета на касационната проверка, настоящият състав счита, че решението следва да бъде оставено в сила, като законосъобразно и постановено при спазване на съдопроизводствените правила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съдът намира същото за основателно. Съгласно чл. 63, ал. 5 от ЗАНН (в действащата към настоящия момент редакция), в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. На основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 120 лв., поради което съдът намира, че следва да се присъди такова в определения от закона минимум.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град - XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 09. 11. 2020 г. по НАХД № 6611 / 2020 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 112-ти състав.

ОСЪЖДА „А.” А., [населено място], [улица], ЕИК 148146418, да заплати на Комисия за финансов надзор - С., [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 (осемдесет) лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.